

Altar de l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau, amb l'urna que conté el cos sagrat del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer

VICEPOSTULACIÓ DE L'OPUS DEI A ESPANYA. Diego de León, 14. 28006 Madrid

Aquest FULL INFORMATIU es publica amb censura eclesiàstica de la Congregació per a les Causes dels Sants.

Beat JOSEPMARIA
ESCRIVÀ DE BALAGUER
Fundador de l'Opus Dei

FULL INFORMATIU / NÚMERO EXTRAORDINARI

UNA FESTA PER A TOTA L'ESGLÉSIA

El dia 17 de maig, el Sant Pare Joan Pau II presidí la solemne Missa de Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer, Fundador de l'Opus Dei, i de Josefina Bakhita, religiosa canosiana. Hi assistiren uns 300.000 pelegrins, els romans no havien vist mai tanta gentada a la Plaça de Sant Pere.

Tota Beatificació és un acte que manifesta amb una llum nova el misteri de l'Església: misteri de santedat, de comunió de l'home –de cada home i de tota la humanitat– amb Déu. Els cristians confien, amb una consciència cada cop més fonda, en l'eficàcia de la gràcia divina. I la seva esperança abraça horitzons més amplis, quan consideren que, en la seva misericòrdia infinita, el Senyor eleva l'home fins assolir eternament la dignitat a què l'ha cridat: participar, en Crist, de la vida divina. La realitat del mal que obra en el món –l'experiència de les nostres flaqueces i limitacions, el pecat, el dolor– no ens pot fer renunciar a la meta que ens espera. L'exemple del que Déu ha realitzat en els benaurats i la confiança en la seva intercessió ens animen a revifar la nostra fe i a fer més decidida, més operativa, més perseverant, la nostra resposta a la vocació cristiana.

Per això, tota Beatificació és un veritable esdeveniment eclesial. Aquesta realitat s'ha fet especialment tangible el 17 de maig. El Papa Joan Pau II ho afirmava, l'endemà, a l'audiència als pelegrins arribats a Roma per a l'elevació als altars del Fundador de l'Opus Dei: *Esteu plens de joia per la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer, perquè confieu que la seva elevació als altars, com acaba de dir el Prelat de l'Opus Dei, proporcionarà un gran bé a l'Església. Jo també comparteixo aquesta confiança, perquè estic convençut, com vaig escriure en l'Exhortació Apostòlica Christifideles laici, que «tot el poble de Déu, i els fidels laics en particular, poden trobar ara nous models de santedat i nous testimonis de virtuts heroiques viscudes en les condicions comunes i ordinàries de l'existència humana» (n. 17). ¿No veiem en l'exemple, en els ensenyaments i en l'obra del Beat Josepmaria Escrivà un testimoniatge eminent d'heroisme cristià en l'exercici de les activitats humanes comunes?*

Hi ha milions de persones en tot el món que, gràcies a la figura i al missatge del Beat Josepmaria, han arribat a trobar-se amb Crist, qui ha transformat les seves vides. Ara, amb el cor ple d'agraïment a Déu, tots sentim el deure de ser cada dia més fidels al seu exemple i a les seves ensenyances. L'Església ens ho demana. És el que es desprèn de les paraules del Sant Pare i també del que afirmen tots els Cardenals i Bisbes que han presidit les nombroses Misses d'acció de gràcies, concelebrades en diverses basíliques romanes els dies immediatament successius a la Beatificació.

Quan l'Església beatifica un dels seus membres, reafirma que la santedat no és una quimera, un ideal meravellós però inassolible, sinó que és una meta accessible a tothom. El Senyor escollí i beneí amb innumbrables dons el Beat Josepmaria Escrivà

precisament perquè proclamés aquesta veritat en el món contemporani. Per tant, la seva Beatificació constitueix una nova fita en la missió eclesial a la qual el Senyor el cridà, confiant-li la fundació de l'Opus Dei. A la Missa del 17 de maig, Joan Pau II afirmà: *Amb sobrenatural intuïció, el Beat Josepmaria va predicar incansablement la crida universal a la santedat i a l'apostolat. Crist convoca tothom a santificar-se en la realitat de la vida quotidiana; per això, el treball és també un mitjà de santificació personal i d'apostolat quan es viu en unió amb Jesucrist (...). L'actualitat i la transcendència del seu missatge espiritual, profundament arrelat en l'Evangelí, són evidents, com ho mostra també la fecunditat amb què Déu ha beneït la vida i l'obra de Josepmaria Escrivà.*

Pocs dies després, el 21 de maig, el Prelat de l'Opus Dei subratllà aquestes paraules del Sant Pare: *L'elevació als altars del Beat Josepmaria representa com l'inici d'una nova expansió de la missió eclesial per a la qual el Senyor l'escollí. La universalitat de la tasca a què Déu el cridà –anunciar que totes les realitats terrenals són camí de santedat– ha estat subratllada de forma solemne i tangible. La seva Beatificació és per a tots els cristians, una nova crida a la santedat, un nou motiu d'esperança, un exemple de fidelitat i docilitat a Déu en el compliment del treball quotidià. I hi afegí: No hi ha dubte: la Beatificació del nostre Fundador marca també l'inici d'una nova etapa en la vida de l'Opus Dei, i ha de marcar-la en la vida de cada un dels seus membres. Una etapa d'un amor més generós a l'Església i a tota la humanitat. Una etapa, en definitiva, de fidelitat més plena a l'esperit de santificació enmig del món que el nostre Fundador ens ha deixat en herència.*

Aquest és el missatge que bateja en aquestes pàgines, on s'ofereix un quadre –necessàriament sintètic– d'aquests dies inoblidables: el 17 de maig, amb l'homília i la salutació del Sant Pare, durant el *Regina Caeli*, als fidels presents a la Missa de Beatificació; el 18 de maig, amb la Santa Missa del Prelat de l'Opus Dei a la Plaça de Sant Pere, i el discurs del Pontífex Romà a l'audiència als pelegrins; alguns passatges de les homilies pronunciades per personalitats eminents de la Cúria romana, amb motiu de les més de vint Misses d'acció de gràcies que se celebraren a Roma el 19 i 20 de maig, per a distints grups lingüístics; i les últimes celebracions el 21 de maig, presidides per S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo i pel Vicari General de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría, a la basílica de Sant Eugeni, abans del trasllat definitiu del fèretre del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau.

En preparar aquesta publicació, no s'ha pretès tan sols recordar, o documentar gràficament un històric esdeveniment eclesial. Aquest número del *Full informatiu* vol ser, abans que res, un medi que ens ajudi a renovar el nostre amor a l'Església i a pronunciar un sí més decidit –més confiat i més humil– a la Voluntat de Déu, moguts per l'exemple del Beat Josepmaria i confiant en la seva intercessió davant la Trinitat Santíssima.

Vista panoràmica de la Plaça de Sant Pere durant la Beatificació, punt de reunió d'uns tres-cents mil pelegrins.

BREU APOSTÒLIC

Beatificació del Venerable Servent de Déu Josepmaria Escrivà de Balaguer,
Sacerdot, Fundador de l'Opus Dei

JOAN PAU II

IOANNES
PAVLVS
PP-II

ad perpetuam rei memoriam.

*Munere perfungens instaurandi
Christi regnum in omnibus gentibus et
Lumen Gentium, 5. Bona est - uniuersale
salutis sacramentum, mysterium a-
moris Dei erga hominem manifestans
simul et operans - Gaudium et Spes, 45.
Venerabilis Josepmariae Escrivae
nuntium mira congruentia exprimit
uniuersalis mysterii saluifici momentum:
- Omnes recantur ad sanctitatem, Do-*

Per a perpètua memòria. Enviada per instaurar el regne de Crist a tots els pobles (cf. Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen Gentium*, n. 5), l'Església és sacrament universal de salvació, que manifesta i al mateix temps realitza el misteri de l'amor de Déu vers l'home (Conc. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 45).

El missatge del Venerable Josepmaria Escrivà reflecteix, amb una coherència admirable, l'abast universal del misteri salvífic: A cadascú crida a la santedat, de cadascú demana amor: joves i ancians, solters i casats, sans i malalts, cultes i ignorants, treballin on treballin, siguin on siguin (*Amics de Déu*, n. 294).

En proclamar la radicalitat de la vocació baptismal obrí nous horitzons per a una cristianització més profunda de la societat. En efecte, el Fundador de l'Opus Dei ha recordat que la universalitat de la crida a la plenitud de la unió amb Crist comporta també que qualsevol activitat humana pugui convertir-se en lloc per trobar-se amb Déu.

El treball adquireix així un paper central en l'economia de la santificació i de l'apostolat cristià. La particular connexió entre la gràcia divina i el dinamisme natural de l'obrar humà confirma la primàcia de la vida sobrenatural d'unio amb Crist, alhora que la tradueix en un incisiu esforç d'animació del món per part de tots els fidels. En aquest context, el Venerable Josepmaria Escrivà ha mostrat tota la potència redemptora de la fe, la seva energia transformadora tant de les persones com de les estructures en les quals es plasmen els ideals i les aspiracions dels homes.

El Fundador de l'Opus Dei va percebre amb claredat la il·limitada virtualitat apostòlica que es desprèn de la vida comuna dels fidels, mitjançant l'esforç per santificar el treball i el conjunt de les activitats ordinàries. D'aquí ve la seva insistència en la necessitat de fondre en harmònica unitat de vida l'oració, el treball i l'apostolat: hi ha una vida única, feta de carn i esperit, i és aquesta que -en l'ànima i en el cos- ha de ser santa i plena de Déu. ...necessita restituir, a la matèria i a les situacions que semblen més vulgars, el seu sentit noble i original, posar-les al servei del Regne de Déu (*Converses*, n. 114).

El Venerable Josepmaria Escrivà, nascut a Barbastre (Espanya) el 9 de gener de 1902, fou ordenat sacerdot el 28 de març de 1925 i el 2 d'octubre de 1928 fundà l'Opus Dei; el 14 de febrer de 1930 comprengué que havia d'estendre el seu apostolat també entre les dones. En el fidel compliment de la seva tasca, dugué sacerdots i laics, homes i dones de tota condició, a trobar en les ocupacions quotidianes l'àmbit de la pròpia corresponsabilitat en la missió de l'Església, amb plenitud de dedicació a Déu en les circumstàncies ordinàries de la vida secular. S'han obert els camins divins a la terra!, exclamava (*És Crist que passa*, n. 21): no es va limitar en la pràctica a descriure les perspectives pastorals que s'obrien amb aquest esforç capilar d'evangelització, sinó que ho configurà com a realitat pertanyent a la naturalesa estable i orgànica de l'Església.

Després d'una intensa existència gastada totalment en el compliment heroic d'aquest servei eclesial, marcat per la profunda expe-

riència del misteri de la Creu, en unió estretíssima amb la Benaurada Mare de Déu, el Venerable Servent de Déu lliurà la seva ànima a Déu el 26 de juny de 1975, a Roma. Fou un autèntic mestre de vida cristiana i sabé assolir els cims de la contemplació amb l'oració continuada, la mortificació constant, l'esforç quotidià d'un treball acomplert amb docilitat exemplar a les mocions de l'Esperit Sant, amb el fi de servir l'Església com l'Església vol ser servida.

La notable fama de santedat que gaudí en vida, es consolidà amb vigor extraordinari després de la seva mort. El 1981, el Vicari General de la diòcesi de Roma, Card. Ugo Poletti, inicià la Causa de Canonització del Servent de Déu. Després de la celebració de dos Processos Cognicionals sobre la vida i virtuts, un a Roma i un altre a Madrid, es procedí a la discussió sobre l'heroïtat de les virtuts. El decret corresponent fou emanat el 9 d'abril de 1990.

Entre els nombrosos prodigis atribuïts al Servent de Déu, fou escollida la guarició miraculosa d'una religiosa, esdevinguda el 1976 i sobre la qual s'instruí un Procés Cognicional el 1982. Un cop sotmès el cas als exàmens de rigor, el 6 de juliol de 1991 fou promulgat el decret *super miro*.

Després vàrem establir que el ritu de la Beatificació tindria lloc el 17 de maig de 1992.

Avui, doncs, a Roma, a la Plaça de Sant Pere, en el curs de la solemne celebració litúrgica, hem pronunciat la següent fórmula:

Nos, acollint el desig dels nostres germans Camillo Ruini, el Nostre Vicari per a la ciutat de Roma, i Pietro Giacomo Nonis, Bisbe de Vicenza, així com el de molts d'altres Germans en l'Episcopat, i de nombrosos fidels, després d'haver sentit el parer de la Congregació per a les Causes dels Sants, amb la Nostre Autoritat Apostòlica declarem que els Venerables Servents de Déu Josepmaria Escrivà de Balaguer, sacerdot, Fundador de l'Opus Dei, i Josefina Bakhita, verge, Filla de la Caritat, Canosiana, d'ara endavant poden ser nomenats Beats, i es podrà celebrar la seva festa, en els llocs i en la forma establerta pel dret, cada any, el dia del seu naixement al cel: el 26 de juny per a Josepmaria Escrivà de Balaguer, i el 8 de febrer per a Josefina Bakhita.

En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.

Tot el que hem decretat amb aquesta carta, volem que sigui estable ara i en el futur, malgrat qualsevol cosa en contrari.

Donat a Roma, junt a Sant Pere, i segellat amb l'anell del Pescador, el 17 de maig de 1992, any catorzè del Nostre Pontificat.

Angelo card. Sodano
Secretari d'Estat

L.S.

Arxiu de la Secr. d'Estat, n. 304.722

17 de maig

BEATIFICACIÓ DE JOSEPMARIA ESCRIVÀ DE BALAGUER

Centenars de milers de pelegrins omplien la Plaça de Sant Pere i els carrers veïns el matí del 17 de maig. La universalitat de l'Església era ben tangible en les persones de totes les races, edats i condicions socials, que havien arribat a Roma amb aquest motiu.

Desenes de milions d'espectadors, en uns trenta països, seguien la transmissió televisada en directe de la Missa de Beatificació. Els mitjans de comunicació de tot el món mobilitzaren els seus corresponents, per fer-se ressò d'aquesta manifestació evident de la perenne vitalitat de l'Església.

En la devoció que es palpava en els rostres commoguts i alegres dels presents, en el recolliment que regnava en aquesta multitud immensa, el misteri de la unitat de l'Església -Poble de Déu, constituït per l'única fe- es feia patent un altre cop davant tot el món. De tants cors, amb les seves històries personals de lluites i derrotes, de creus i esperances, s'aixecava al Cel la mateixa oració: d'agraïment i de súplica, amb milers de matisos diferents, però una sola pregària de lloança a Déu.

En el moment en què el Sant Pare Joan Pau II proclamà beats Josepmaria Escrivà i Josefina Bakhita, a la façana de la Basílica de Sant Pere hom destapà l'estendard amb els seus retrats: el somriure del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, la seva mirada amabilíssima, semblà que es fixava en cada un dels presents. L'aplaudiment que ressonà a la Plaça, acompanyant el cant del *Christus vincit*, manifestava, de manera inoblidable, l'alegria de l'Església pel triomf de Crist en els seus Benaurats, i l'esperança d'assolir amb ells, a través del pelegrinatge a la terra, «la corona immarcescible de la glòria»¹. Des dels altars, el Beat Josepmaria Escrivà ens recorda, amb més força que mai, que per a tothom s'han obert els camins divins a la terra.

¹ Prefaci dels Sants, I

Retrat del Beat Josepmaria Escrivà, exposat a la façana de la Basílica de Sant Pere, el 17 de maig –des de la Beatificació– i el 18 de maig.

HOMILIA DEL SANT PARE JOAN PAU II

1. «Cal passar moltes tribulacions per entrar al regne de Déu» (Ac 14, 22)

Als dos deixebles que anaven pel camí d'Emaús, Jesús els diu: «No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» (Lc 24, 26).

En la primera lectura hem sentit els apòstols –Pau i Bernabé– que «animaven els deixebles i els exhortaven a romandre en la fe» (cf. Ac 14, 22). Ells anuncien la mateixa veritat de què havia parlat Crist en el camí d'Emaús; una veritat que la seva vida i la seva mort havien confirmat: «Cal passar moltes tribulacions per entrar al regne de Déu».

A través de les successives generacions al llarg dels segles, els deixebles de Crist crucificat i ressuscitat abracen el mateix camí que el Senyor els havia indicat.

«Us he donat exemple» (Jn 13, 15).

2. Avui se'ns ofereix l'ocasió de fixar un cop més la nostra mirada en aquest camí de salvació: el camí vers la santedat, i refle-

xionar sobre la vida de dues persones que, d'ara endavant, anomenarem «beats»: Josepmaria Escrivà de Balaguer, sacerdot, Fundador de l'Opus Dei, i Josefina Bakhita, Filla de la Caritat, canosiana.

L'Església desitja servir i professar la veritat completa sobre Crist; vol ser dispensadora del misteri complet del seu Redemptor. Si el camí cap al Regne de Déu passa per moltes tribulacions, aleshores, al final del camí es trobarà també la participació en la glòria que Crist ens ha revelat amb la seva Resurrecció.

La mesura d'aquesta glòria ens ve donada per la Nova Jerusalem, anunciada per les paraules inspirades de l'Apocalipsi de Joan: «Aquest és el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells» (Ap 21, 3).

«Jo faré que tot sigui nou» (Ap 21, 5), diu el Senyor gloriós. El camí vers la «nove-tat» definitiva de tota la creació passa obligatòriament –ací a la terra– pel manament nou: «que us estimeu els uns als altres tal

Sa Santedat Joan Pau II durant la incensació de les relíquies del Beat Josepmaria i de la Beata Giuseppina Bakhita.

com jo us he estimat» (Jn 13, 34). Aquest manament nou va ocupar el centre de la vida de dos fills exemplars de l'Església que avui, en l'alegria pasqual, són proclamats beats.

3. Josepmaria Escrivà de Balaguer, nascut al si d'una família profundament cristiana, ja en l'adolescència va percebre la crida de Déu a una vida de major lliurament. Pocs anys després de ser ordenat sacerdot, va iniciar la missió fundacional a la qual dedicaria quaranta-set anys d'amorosa i infatigable sol·licitud a favor dels sacerdots i laics d'allò que actualment és la Prelatura de l'Opus Dei.

La vida espiritual i apostòlica del nou Beat estigué fonamentada a saber-se, per la fe, fill de Déu en Crist. D'aquesta fe s'alimentava l'amor al Senyor, el seu ímpetu evangelitzador, la seva alegria constant, fins i tot, en les grans proves i dificultats que hagué de superar. **Tenir la creu és trobar la felicitat, l'alegria** –ens diu en una de les seves meditacions–, **tenir la creu és identificar-se amb Crist, és ser Crist i per això, ser fill de Déu.**

Amb sobrenatural intuïció, el Beat Josepmaria va predicar incansablement la crida universal a la santedat i a l'apostolat. Crist convoca tothom a santificar-se en la realitat de la vida quotidiana; per això, *el treball és també un mitjà de santificació personal i d'apostolat* quan es viu en unió amb Jesucrist, ja que el Fill de Déu, en encarnar-se, s'ha unit, en certa manera, a la realitat de l'home i a tota la creació (cf. *Dominum et vivificantem*, 50). En una societat en què l'afany desenfrenat de posseir coses materials les converteix en un ídol i motiu d'allunyament de Déu, el nou Beat ens recorda que aquestes mateixes realitats, criatures de Déu i de l'enginy humà, si s'usen rectament per a glòria del Creador i al servei dels germans, *poden ser camí per al trobament dels homes amb Crist. Totes les coses de la terra* –ensenyava–, *també les activitats terrenals i temporals dels homes, han de ser portades a Déu* (Carta 19-III-1943).

«Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu». Aquesta aclamació que hem fet en el Salm responsorial és com el resum de la vida espiritual del Beat Josepmaria. El

Amb sobrenatural intuïció, el Beat Josepmaria va predicar incansablement la crida universal a la santedat i a l'apostolat.

seu gran amor a Crist, per a qui se sent fascinat, el porta a consagrar-se per sempre a Ell i a participar en el misteri de la seva passió i resurrecció. Al mateix temps, el seu amor filial a la Mare de Déu l'inclina a imitar-ne les virtuts. *Beneiré el vostre nom per sempre*: heus aquí l'himne que brollava espontàniament de la seva ànima i que l'impulsava a oferir a Déu tot el que era seu i el que l'envoltava. En efecte, la seva vida es revesteix d'humanisme cristià amb el segell inconfusible de la bondat, la mansuetud del cor, el sofriment amagat amb el qual Déu purifica i santifica els seus elegits.

4. L'actualitat i la transcendència del seu missatge espiritual, profundament arrelat en l'Evangeli, són evidents, com ho mostra també la fecunditat amb què Déu ha beneït la vida i l'obra de Josepmaria Escrivà. La seva terra natal, Espanya, es veu honorada amb aquest fill seu, sacerdot exemplar, que va saber obrir nous horitzons apostòlics a l'acció missionera i evangelitzadora. Que aquesta joiosa celebració sigui l'ocasió propícia que encoratgi tots els membres de la Prelatura de l'Opus Dei a un major lliurament, en llur resposta a la crida a la santificació i a una més generosa participació en la vida eclesial, essent sempre *testimonis dels genuïns valors evangèlics*, la qual cosa es tradueixi en un il·lusionat dinamisme apostòlic, amb particular atenció als més pobres i necessitats.

5. En la Beata Josefina Bakhita trobem també un testimoni eminent de l'amor paternal de Déu i un signe lluminós de la perenne actualitat de les *Benaurances*. Nascuda al Sudan, el 1869, raptada per negres quan encara era una nena i venuda diverses vegades en els mercats africans,

Card. Eduardo Martínez Somalo

Prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i per a les Societats de Vida Apostòlica
(Basílica de Sant Pau extra muros, 19-V-1992)

Com no haurem de lloar el nostre Déu i agrair-li el do que ens acaba de dispensar! Un do per a tota l'Església –com ens ha dit Joan Pau II–, per a tota l'Església, que ha guarnit el seu vestit enlluernador amb la vida del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. Un do que agraïm d'una manera particular els qui tinguérem la sort de conèixer-lo personalment en aquesta terra, els qui –d'una manera o d'una altra– hem percebut en la nostra pròpia existència l'impuls de la seva ànima límpida i generosa.

va conèixer les atrocitats d'un esclavatge que va deixar en el seu cos senyals profunds de la crueltat humana. Malgrat aquestes experiències de dolor, la seva innocència romangué íntegra, plena d'esperança. *Essent esclava mai no m'he desesperat –deia– perquè en el meu interior sentia una força misteriosa que em sostenia*. El nom Bakhita –com l'havien anomenat els seus segrestadors– significa Afortunada, i ho fou efectivament, gràcies al Déu de tot consol, que la duia sempre com de la mà i caminava al seu costat.

Arribada a Venècia pels camins misteriosos de la divina Providència, Bakhita s'obrí molt aviat a la gràcia. El baptisme i, al cap d'uns anys, la professió religiosa entre les Germanes Canosianes, que l'havien acollit i instruït, foren la conseqüència lògica del descobriment del tresor evangèlic, per al qual ho sacrificà tot, fins i tot el retorn, essent ja lliure, a la seva terra nadiua. Com Magdalena de Canosa, ella també volia viure sols per a Déu, i amb constància heroica, emprengué humilment i confiadament el camí de la fidelitat a l'amor més gran. La seva fe era ferma, transparent, fervorosa. Sabeu quina gran alegria dóna conèixer Déu, solia repetir.

6. La nova Beata passà cinquanta-un anys de vida religiosa canosiana, deixant-se guiar per l'obediència en un compromís quotidià, humil i amagat, però ric de genuïna caritat i de pregària. Els habitants de Schio, on residí gairebé tot el temps, molt aviat descobriren en llur *Mare Moreneta* –així l'anomenaven– una humanitat rica en el donar, una força interior no comuna que arrossegava. La seva vida es consumí en una incessant pregària amb intenció missionera, en una fidelitat humil i heroica per la seva caritat, que li permeté viure la llibertat dels fills de Déu i promoure-la al seu voltant.

En el nostre temps, en què la cursa desenfrenada vers el poder, el diner i el plaer, causa tanta desconfiança, violència i soledat, el Senyor ens presenta Sor Bakhita com a germana universal, perquè ens reveli el secret de la felicitat més autèntica: les *Benaurances*.

El seu és un missatge de bondat heroica a imatge de la bondat del Pare celestial. Ella ens ha deixat *testimoniatge de reconciliació i de perdó evangèlic*, que durà cer-

tament consol als cristians de la seva pàtria, el Sudan, tan durament provats per un conflicte que dura des de fa molts anys i que ha provocat tantes víctimes. La seva fidelitat i la seva esperança són motiu d'orgull, d'acció de gràcies per a tota l'Església. En aquest moment de grans tribulacions Sor Bakhita els precedeix pel camí de la imitació de Crist, de la intensificació de la vida cristiana i de l'adhesió introntollable a l'Església. Al mateix temps, desitjo una vegada més adreçar una càlida exhortació als responsables de la situació del Sudan, a fi que duguin a terme els ideals afirmats de pau i de concòrdia; a fi que el respecte dels drets fonamentals de l'home –i en primer lloc el dret a la llibertat religiosa– sigui garantit per a tothom, sense discriminacions ètniques o religioses.

Preocupa enormement la situació de centenars de milers de pròfugs de les regions meridionals, forçats per la guerra a abandonar casa i treball; recentment han estat obligats a deixar també els camps on havien trobat una certa forma d'assistència i han estat deportats a llocs desèrtics i, fins i tot, ha estat impedit el pas lliure als combois d'ajuts dels organismes internacionals. L'ajut és tràgic i no pot deixar-nos insensibles.

Exhorto vivament els organismes internacionals d'assistència que continuïn enviant llur ajut benèvol, necessari i urgent.

Mentre saludo la delegació de l'Església del Sudan present en aquesta celebració, adreço el meu afectuós record i la meua pregària a tota l'Església d'aquell país: als Bisbes, al Clergat diocesà i Missioner, als laics compromesos en la pastoral, i també als catequistes col·laboradors generosos i necessaris per a la propagació de la Veritat, de la Paraula i de l'Amor de Déu. Les poblacions del Sudan sempre estan presents en el meu cor i en les meves pregàries: les encomano a la intercessió de la nova Beata Josefina Bakhita.

7. «*Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus*» (Jn 13, 34-35). L'Evangeli de la Missa d'avui conclou amb aquestes paraules de Jesús. En aquesta frase evangèlica trobem la síntesi de tota santedat; la santedat que han assolit, per camins diversos però con-

vergents en la mateixa i única meta, Josepmaria Escrivà de Balaguer i Josefina Bakhita. Ells han estimat amb tota la força del seu cor i han donat prova d'una caritat que han portat fins a l'heroisme a través de les obres de servei als homes, els seus germans. Per això, l'Església els eleva avui a l'honor dels altars i els presenta com a exemples en la imitació de Crist, que ens ha estimat i s'ha lliurat Ell mateix per a cadascun de nosaltres (cf. Ga 2, 20).

8. «*Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en Ell*» (Jn 13, 31): *el misteri pasqual de la glòria*.

Per mitjà del Fill de l'home aquesta glòria s'estén a totes les coses visibles i invisibles: «*Que us enalteixin les vostres criatures, Senyor, que us beneixin els fidels; que proclamïn la glòria del vostre Regne*» (Salm 145/144, 10-11). Diu el Fill de l'home: «*No havia de patir tot això... abans d'entrar en la seva glòria?*». Aquests són els qui de generació en generació han seguit Crist: *A través de moltes tribulacions han entrat al regne de Déu*.

«*El vostre Regne s'estén a tots els segles*» (Salm 145/144, 13). Amén.

El Sant Pare Joan Pau II i el Bisbe Prelat de l'Opus Dei, S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo, el 17 de maig de 1992, després de la cerimònia de Beatificació.

PARAULES DEL SANT PARE EN EL "REGINA CAELI"

L'alegria de l'Església

El Sant Pare saluda els malalts que assistiren, molt a prop de l'altar, a la cerimònia de Beatificació

Estimats germans i germanes: Ha arribat el moment de resar la bella antífona del *Regina caeli*, que expressa de forma magnífica l'alegria de la Mare del Senyor per la Resurrecció del seu Fill i, amb ella i en ella, l'alegria de l'Església i de tots nosaltres.

Avui, d'una manera especial, l'Església s'alegra amb Maria en veure elevats a l'honor dels altars el Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer i la Beata Josefina Bakhita.

L'Església s'alegra per tots dos, pel fet que s'han trobat avui, per a aquesta Beatificació, a la Plaça de Sant Pere. És un fet molt significatiu per a nosaltres i per a tot el món.

Aquest germà nostre i aquesta germana nostra en Crist alimentaren constantment la seva vida espiritual amb una fervorosa i autèntica devoció a la Mare de Déu.

També en els últims moments de la seva vida terrena, Monsenyor Escrivà dirigí una mirada intensa al quadre de la Mare de Déu de Guadalupe, que tenia a la seva

habitació, per encomanar-se a la seva intercessió maternal i demanar-li que l'acompanyés cap el seu encontre amb Déu. Igualment, les últimes paraules de Sor Bakhita foren una invocació estàtica a la Mare de Déu: *La Madonna! La Madonna!*, exclamà, mentre el somriure il·luminava el seu rostre. Per això, la seva trobada avui per aquesta Beatificació a la Plaça de Sant Pere és tan significativa per a l'Església.

També nosaltres, a la llum del seu exemple, estem convidats a mirar i invocar Maria, sobretot en aquest mes consagrat a ella, en especial resant el Sant Rosari. En aquesta oració, la Mare de Déu guia la nostra meditació vers els principals misteris de la Redempció. Així, doncs, la fe de Maria ha de ser també la nostra; i la seva alegria ha de ser igualment la nostra.

I com que Ella és *Causa nostrae laetitiae*, esforcem-nos per ser també nosaltres l'alegria de Maria, a fi d'aconseguir amb Ella, la Reina del Cel, la Pàtria benaurada.

En els últims moments de la seva vida terrena, Monsenyor Escrivà dirigí una mirada intensa al quadre de la Mare de Déu de Guadalupe

MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES

Després de tota beatificació, l'Església es reuneix en oració d'agraïment a Déu, per les meravelles que ha obrat en la vida dels sants. És tradició que, els dies següents, se celebrin Misses d'acció de gràcies i el Sant Pare concedeixi una audiència als pelegrins.

En aquest cas, els fidels que havien anat a Roma per assistir a la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer eren un nombre tan elevat que era absolutament impossible que capiguessin en una església o basílica de Roma, per a la primera Missa d'acció de gràcies en Honor del nou Beat. El mateix passava amb l'audiència del Sant Pare: la capacitat de l'Aula Pau VI era clarament insuficient. Davant aquestes circumstàncies, es pensà organitzar totes dues reunions a l'Estadi Olímpic, i es manifestà aquest projecte a la Santa Seu, per a la seva aprovació. Uns dies més tard, des del Vaticà comunicaren que, com a solució absolutament extraordinària, el Prelat de l'Opus Dei podria utilitzar, el dilluns 18, l'altar papal que es prepararia per a les dues beatificacions del dia 17 a la plaça de Sant Pere, alhora que demanaven que el diumenge a la tarda es col·laborés en ordenar les cadires utilitzades aquell matí a la Beatificació de Josepmaria Escrivà i Josefina Bakhita. D'acord amb aquest pla, S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo, Bisbe Prelat de l'Opus Dei, concelebrà amb el Vicari General i els Vicaris de les diverses circumscripcions de la Prelatura, abans de l'audiència amb el Sant Pare.

Es recullen a continuació, per ordre cronològic, l'homilia pronunciada pel Prelat de l'Opus Dei, la seva salutació al Sant Pare i el discurs del Papa als pelegrins.

S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo durant la presentació de les ofrenes a la Missa d'acció de gràcies celebrada a la Plaça de Sant Pere el 18 de maig de 1992.

HOMILIA DEL PRELAT DE L'OPUS DEI A LA PLAÇA DE SANT PERE

Quants cops el vaig sentir exclamar, sobretot els últims anys de la seva vida:

Vultum tuum, Domine, requiram!, desitjo contemplar el teu rostre, Senyor!

1. Amb immensa alegria vàrem assistir a la beatificació del Fundador de l'Opus Dei, Josepmaria Escrivà de Balaguer, i a la de la Mare Giuseppina Bakhita, religiosa Filla de la Caritat, canosiana. Avui, gràcies a la benevolència del Sant Pare Joan Pau II, tinc l'alegria de presidir aquesta solemne concelebració en acció de gràcies a la Trinitat Santíssima i en honor del Beat Josepmaria.

Les paraules de la Sagrada Escripura, que acabem d'escoltar a la primera lectura, ens parlen d'una immensa multitud de sants que exclamen al Cel: «Al-leluia! és l'hora de la salvació, de la glòria i del poder del nostre Déu»¹. És el crit de lloança que brolla també de les nostres ànimes en comunió amb l'Església celestial; una unió veritablement íntima, perquè la vida sobrenatural, que els benaurats han aconseguit definitivament, també és vida nostra. Déu ens ha cridat a ser «imatges vives del seu Fill»², i ha enviat l'Esperit Sant als nostres cors perquè ens transformi en **altre Crist, el mateix Crist**, com agradava de dir al Beat Josepmaria³.

«Ara ja som fills de Déu —escriu Sant Joan—, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a Ell, perquè el veurem tal com és»⁴. El sentit de la nostra filiació divina en Crist, que informà tota la vida i la predicació del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, suscitava en la seva ànima un desig ardent de contemplar Déu. Quants cops el vaig sentir exclamar, sobretot els últims anys de la seva vida: **Vultum tuum,**

Domine, requiram!⁵, desitjo contemplar el teu rostre, Senyor! Aquest anhel l'empenyia a mantenir un tracte constant amb Déu en totes les circumstàncies: en el treball i en el descans; en la soledat de l'oració i en la conversa sacerdotal amb les ànimes; en l'alegria i en el dolor, que es convertia sempre en goig perquè sabia veure la Creu de Crist en els sofriments. L'amor a la Creu li permet comprendre fins el fons les paraules inspirades de l'Apòstol Sant Pau: «Déu ho disposa tot en bé dels que l'estimen»⁶. Davant qualsevol contrarietat, la seva reacció era sempre: **omnia in bonum!**: tot és per a bé!

2. Poques setmanes abans que el Senyor el cridés a gaudir definitivament de la seva presència, ens deia: **hem d'estar (...) al Cel i a la terra, sempre. No «entre» el Cel i la terra, perquè som del món. En el món i en el Paradís alhora (...), deíficats, però sabent que som del món**⁷. Per aquest camí de contemplació viscuda en l'àmbit de les ocupacions terrenals, l'Esperit Sant conduí el Beat Josepmaria fins els cims més alts de la vida mística, a la unió amb la Trinitat divina. El diàleg filial amb Déu llavors es feia tan íntim, que —com ell mateix explicava— **sobren les paraules, perquè la llengua no aconsegueix d'expressar-se; ja l'enteniment s'aquieta. Ja no es raona, s'esguarda! I l'ànima es posa a cantar un altre cop amb un càntic nou, perquè se sap també esguardada amorosament per Déu, tothora.**

No em refereixo —hi afegia— a situacions extraordinàries. Són, poden serho molt bé, fenòmens ordinaris de la nostra ànima: una bogeria d'amor que, sense espectacle, sense extravagàncies, ens ensenya de patir i de viure, perquè Déu ens concedeix la Saviesa⁸.

¹ Ap 19, 1 (Primera lectura).

² Rm 8, 29 (Segona lectura).

³ Cf. J. Escrivà de Balaguer, *És Crist que passa*, n. 104.

⁴ I Jn 3, 2.

⁵ Cf. Sal 27/26, 8.

⁶ Rom 8, 28 (Segona lectura).

⁷ J. Escrivà de Balaguer, *Meditació Consumados en la unidad*, 27-III-1975.

⁸ J. Escrivà de Balaguer, *Amics de Déu*, n. 307.

El meu cor sobreix d'emoció en testificar avui, aquí, amb profunda gratitud a Nostre Senyor, que durant quaranta anys, un dia rera l'altre, he presenciat la vida santa del Beat Josepmaria, el seu amor a Déu i a totes les ànimes, la seva heroica correspondència a la gràcia de Crist, que Déu concedeix copiosament als qui són humils⁹. He estat testimoni de com dugué a la pràctica, amb abnegació heroica, el programa de Joan Baptista: «cal que Ell creixi i que jo minvi»¹⁰, fins assolir el cim que permet a l'ànima exclamar amb Sant Pau: «per mi, viure és Crist¹¹; visc, però ja no visc jo, sinó que és Crist qui viu en mi»¹².

Mirant la vida dels qui han seguit fidelment Crist —ensenya el Concili Vaticà II— nous motius ens impulsen a cercar la ciutat futura (cf. Hebr 13, 14 i 11, 10) i alhora aprenem el camí més segur pel qual, entre les vicissituds mundanes, podem arribar a la perfecta unió amb Crist¹³. La santedat assolida pel Beat Josepmaria no representa un ideal impossible; és un exemple que no es proposa només a algunes ànimes escollides, sinó a innumbrables cristians, cridats per Déu a santificarse en el món: en l'àmbit del treball professional, de la vida familiar i social. És un exemple clarificador que mostra com les ocupacions quotidianes no són un obstacle per al desenvolupament de la vida espiritual, sinó que poden i han de transformar-se en oració; ell mateix anota per escrit en els seus apunts personals, amb certa sorpresa, que vibrava d'amor de Déu precisament **pel carrer, entre el soroll dels automòbils, dels mitjans públics, de la gent**; fins i tot llegint el diari¹⁴. Es tracta d'un exemple particularment proper, perquè el Beat Josepmaria ha viscut entre nosaltres: molts dels que sou aquí l'heu conegut personalment. Ell participà amb intensitat en les angoixes de la nostra època, i precisament en les activitats diàries, mitjançant el compliment fidel dels deures quotidians en l'Esperit de Crist¹⁵, ha aconseguit la santedat.

3. Acabem d'escoltar, a l'Evangeli de la Missa, les paraules que conclouen el relat de la pesca miraculosa: els Apòstols, «*ho deixaren tot i se n'anaren amb Ell*»¹⁶. L'ensenyança és clara: per seguir Crist cal deixar totes les coses. El Beat Josepmaria respongué sense titubeigs a aquesta exigència, i ensenyà que és possible complir-la plenament enmig del món. Sí!, és possible ser

del món sense ser mundans; és possible romandre en el lloc de cadascú i, alhora, seguir Crist i romandre en Ell. És possible viure **al cel i a la terra**, ser **contemplatius enmig del món**, transformant les circumstàncies de la vida ordinària en ocasió de trobar-se amb Déu; en mitjà per dur altres ànimes al Senyor i informar des de dins la societat humana amb l'esperit de Crist, oferint a Déu Pare totes les nostres obres en unió amb el Sacrifici de la Creu que es renova sacramentalment a l'Eucaristia¹⁷.

Aquest missatge de santificació en, des de i a través de les realitats humanes, és providencialment actual per la situació espiritual de la nostra època¹⁸, que necessita

⁹ Cf. I Pe 5, 5; Jac 4, 6.

¹⁰ Jn 3, 30.

¹¹ Fil 1, 21.

¹² Gal 2, 20.

¹³ Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 50.

¹⁴ J. Escrivà de Balaguer, 26-III-1932, a *Apuntes íntimos*, n. 673.

¹⁵ Cf. *Oració col·lecta per a la Missa en honor del Beat Josepmaria Escrivà* (cf. Congr. De Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, Prot. CD 537/92).

¹⁶ Lc 5, 11.

¹⁷ Cf. *Oració sobre les ofrenes per a la Missa en honor del Beat Josepmaria Escrivà* (Congr. De Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, Prot. CD 537/92).

¹⁸ Congregació per a les Causes dels Sants, *Decret sobre les virtuts heroiques del Servent de Déu Josepmaria Escrivà de Balaguer*, 9-IV-1990 (AAS, LXXXII, n. 12, p. 1450-1455).

Card. Ugo Poletti

Arxiprest de la Patriarcal Basílica Liberiana de Santa Maria la Major

(Homilia llegida per S.E.R. Mons. Juan Larrea, Arquebisbe de Guayaquil, Basílica de Santa Maria la Major, 20-V-1992)

La devoció a la Mare de Déu estava arrelada en l'esperit del Beat Josepmaria amb una profunditat teològica i un afecte filial tan grans, que *ser cristià* —fill de Déu en Crist— suposa, en la seva vida i en les seves ensenyances, *ser marià*, fill de Maria. Per tant, podem afirmar, sense por d'exagerar, que la riquesa de la seva pietat mariana ja és un tresor per a tota l'Església.

El Beat Josepmaria sempre volgué viure per a la glòria de Déu, i encaminar a aquest fi totes les realitats terrenals.

urgentment canalitzar el desenvolupament científic i tècnic no a la simple i infrahumana cultura del benestar material, sinó vers una cultura –podríem dir– del benestar integral: de tot l'home i de tots els homes, per edificar el Regne de Crist a la terra: un regne de justícia, d'amor i de pau¹⁹. Aquest regne, la portadora del qual és l'Església, comença al cor de l'home, i es propaga des d'allí a la vida familiar, professional i social. Amb paraules del Sant Pare Joan Pau II, en la seva primera encíclica, aquest món nostre *de les conquestes científiques i tècniques (...)* és *ahora el món que «gemeix i sofreix» (Rom 8, 22) i «espera amb impaciència la manifestació dels fills de Déu» (Rom 8, 19)*²⁰. No hi ha dubte: **aquestes crisis mundials són crisis de sants. Déu vol un grapat d'homes «seus» en cada activitat humana. –Després... pax Christi in regno Christi– la pau de Crist en el regne de Crist**²¹.

4. Des de molt jove, el Beat Josepmaria comprengué, amb llums divines, que la Creació, la Redempció i la Santificació del món, constitueixen l'entrellat d'un únic projecte etern de la Trinitat Santíssima, que ha ordenat totes les coses a la glòria del Pare, i les condueix a aquest fi a través del seu Fill, amb la força de l'Esperit Sant. Ja en els anys trenta, condensava així, el programa de la seva vida i la raó de ser de l'Opus Dei: **Hem de donar a Déu tota la glòria. Ell ho vol: *gloriam meam alteri non dabo, la meua glòria no la donaré a un altre (Is XLII, 8). I per això nosaltres volem que Crist regni, ja que per ipsum, et cum ipso, et in ipso, est tibi Deo Patri Omnipotenti in unitate Spiritus Sancti omnis honor et gloria: per Ell, amb Ell, i en Ell, és per a Vós, Déu Pare Omnipotent, en unitat de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria. I***

Card. Johannes Willebrands

President Emèrit del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians
(Basílica de Sant Climent, 19-V-1992)

Per a tota l'Església la persona del Fundador de l'Opus Dei té un significat especial. Mons. Escrivà ens ha ensenyat, en el camí de la nostra vida, el Camí que és Jesucrist. Ens ha mostrat aquest camí en la nostra època, l'ha descrit i recorregut amb entusiasme humà i vigor espiritual. La descripció que ens fa l'Apòstol Sant Pau de les seves contrarietats, de les seves alegries i de la seva vida amb Déu per Crist Jesús, amb la força i la inspiració de l'Esperit Sant, troba una forma i una realitat pròpies en el Beat Josepmaria.

exigència de la seva glòria i del seu regnat és que tots, amb Pere, vagin a Jesús per Maria²².

El Beat Josepmaria sempre volgué viure per a la glòria de Déu, i encaminar a aquest fi totes les realitats terrenals. Per això, cercà amb tota la seva ànima la unió amb Crist a través de Maria, i l'aconseguí perquè estimà amb tot el seu cor i serví amb tota la seva vida l'Església i el Papa. No puc deixar de recordar la primera vegada que vingué a Roma, i la seva emoció en albirar la cúpula de Sant Pere i resar el Credo. Tota aquella nit la transcorregué en vetlla d'oració, amb la mirada fixa en les finestres de les habitacions del Sant Pare, que es veien a poca distància des de la terrassa de la casa on ens allotjàvem, a la Piazza della Città Leonina. Aquest esperit d'oració perseverant i penitent, aquest amor a l'Església i al Pontífex Romà, és el que ha inculcat en multitud d'ànimes i del que avui, aquí, volem ser una singular manifestació.

Invoquem, amb emoció i agraïment, la intercessió del Beat Josepmaria, per arribar també nosaltres a la santedat pel camí segur, que és la Verge Santíssima, Mare Nostra. El Papa Pau VI proclamà Santa Maria Mater Ecclesiae, Mare de l'Església²³, i el Sant Pare Joan Pau II ha volgut il·luminar amb la seva imatge aquesta meravelliosa Plaça de Sant Pere, que obre els seus braços a tota la humanitat. A través de la seva mediació materna rebem la gràcia de l'Esperit Sant que ens fa membres de Crist en l'Església.

Crist, Maria, el Papa: tres noms íntimament units en el cor del Beat Josepmaria, que volgué resumir el seu afany apostòlic en aquella aspiració repetida tants cops, que ara nosaltres també fem, un altre cop, més nostra: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!***, tots, amb Pere –amb el Papa i a l'Església–, a Jesús per Maria! Així sia.

¹⁹ Missal Romà, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei universal. Prefaci.

²⁰ Joan Pau II, Litt. enc. *Redemptor hominis*, 4-III-1979, n. 8.

²¹ J. Escrivà de Balaguer, *Camí*, n. 301.

²² J. Escrivà de Balaguer, *Instrucció*, 19-III-1934, n. 3637.

²³ Pau VI, *Discurs de cloenda de la III sessió del Concili Vaticà II*, 21-XI-1964: AAS 56 (1964) 1015.

AUDIÈNCIA ALS PELEGRINS SALUTACIÓ DEL PRELAT DE L'OPUS DEI AL SANT PARE

Beatíssim Pare,

Una profunda alegria m'embarga en prendre la paraula i dirigir-me a la Vostra Santedat. Ho faig en nom dels milers de fidels, sacerdots i laics, de la Prelatura de l'Opus Dei, dels Cooperadors i amics de l'Obra, que s'han reunit a Roma des dels cinc Continents per assistir a la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer, Fundador de l'Opus Dei. Sé que també represento a tots aquells, encara més nombrosos, que, tot i no haver pogut desplaçar-se a la Ciutat Eterna, estan presents espiritualment aquí, a la Plaça de Sant Pere, unint-se a nosaltres en l'adhesió fidel i en l'afecte filial al Pontífex Romà.

Permeteu-me, Pare Sant, que en nom de tots, i fent-me intèrpret també del sentir d'innombrables persones que recorren a la intercessió del Beat Josepmaria Escrivà, us agraeixi la solemne cerimònia de Beatificació que la Vostra Santedat ha presidit aquí mateix.

La creixent difusió de la devoció privada al Fundador de l'Opus Dei ha estat definida, en el Decret sobre les seves virtuts heroiques, *com veritable fenomen de pietat popular*. D'ara endavant, després de la seva elevació a la glòria dels altars, augmentarà encara més el nombre dels qui rebran una ajuda espiritual eficaç a través del culte públic, l'exemple i les ensenyances

del Beat Josepmaria. El motiu principal de la nostra alegria i de la nostra gratitud a Déu i a la Vostra Santedat per la Beatificació del nostre estimadíssim Fundador rau justament en el bé que durà no només a l'Opus Dei, sinó a tota l'Església. Aquest sentiment és conseqüència directa de tot el que hem après i escoltat constantment de llavis del Beat Josepmaria, que solia repetir: **l'única ambició, l'únic desig de l'Opus Dei i de cada un dels seus fills és servir l'Església com l'Església vol ser servida**¹.

Card. Sebastiano Baggio
Camarlenc de la Santa Església Romana
(Basílica de Santa Maria in Vallicella, 20-V-1992)

El Beat Josepmaria Escrivà realitzà la seva labor fundacional amb una rectitud d'intenció total. Només li interessava la glòria de Déu, i això explica el seu amor intens a la llibertat, tret típic de la seva vida i de la seva predicació (...).

Per al Beat Josepmaria Escrivà, la unitat amb l'Església no és una cosa exterior sinó constitutiva de l'autèntic apostolat. Em recordo de nous motius d'agraïment a Déu per aquesta unitat d'apostolat que, seguint el camí marcat pel Beat Josepmaria Escrivà, l'Opus Dei ha viscut amb tanta intensitat des del principi. Unitat que ha trobat l'adequada expressió institucional amb l'erecció de l'Opus Dei en Prelatura personal, i que l'ordenació episcopal del Prelat ha contribuït a mostrar-la com arrelada en la mateixa font de la unitat apostòlica: el Col·legi Episcopal que, *cum Petro et sub Petro*, succeeix el Col·legi Apostòlic.

S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo, Bisbe Prelat de l'Opus Dei, dirigí una salutació al Sant Pare a l'inici de l'audiència del 18 de maig de 1992.

El Sant Pare abraça S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo, abans de començar l'audiència del 18 de maig de 1992.

Aquest servei, com qualsevol servei veritablement eclesial, exigeix la comunió amb els Pastors als quals «l'Esperit Sant (...) ha encarregat que pasturin aquesta Comunitat de Déu que ha costat la sang del seu propi Fill»², i d'una manera particular amb el Successor de Pere, principi i fonament visible de la unitat de l'Església³. El Beat Josepmaria Escrivà ens impulsà a considerar sempre la unió amb el Pontífex Romà en el seu profund contingut teològic i, alhora, a viure-la com una amabilíssima exigència d'unió efectiva i afectiva. Interpretant els sentiments de tots els que avui represento, puc dirigir-me al Senyor fent meva, un altre cop, l'exclamació del Beat Josepmaria: **Gràcies, Déu meu, per l'amor al Papa que has posat dins el meu cor**⁴.

Beatíssim Pare: en aquest dia en què, per una gratíssima coincidència, festegem

el setanta-dosè aniversari del natalici de la Vostra Santetat, renovant la meua plena adhesió personal i la de tota la Prelatura de l'Opus Dei a la Seu de Pere, permeteu-me que us ofereixi la nostra felicitació amb la clàssica expressió llatina, que vol ser una invocació al Senyor i a la seva Mare Santíssima: *Ad multos annos!* I, després de donar-vos gràcies altre cop de tot cor, us demano, per a mi i per a tots els qui participen amb goig en la Beatificació de Josepmaria Escrivà, la fortalesa de la Benedicció Apostòlica.

¹ J. Escrivà, *Carta*, 31-V-1954, n. 1.

² Act 20, 28.

³ Cf. Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 23.

⁴ J. Escrivà, *Camí*, n. 573.

El Beat Josepmaria Escrivà ens impulsà a considerar sempre la unió amb el Pontífex Romà en el seu profund contingut teològic

S.E.R. Card. Angelo Sodano
Secretari d'Estat de Sa Santetat
(Roma, Basílica de Sant Pau extra muros, 20-V-1992)

És Pere qui guia la nau per a la pesca miraculosa. Així era ahir i així és avui. El Successor de Pere és qui dirigeix la nau de l'Església a través dels mars de la història humana; és el Papa qui rep de l'Esperit el sosteniment en el seu ministeri de confirmar els germans en la fe (cf. *Lc* 22, 32). Aquest sentiment d'adhesió al Pontífex Romà estigué profundament arrelat en la vida del Beat Josepmaria. (...) La Beatificació de Monsenyor Escrivà, estimats germans i germanes, és un moment propici que Déu ens ofereix perquè reafirmem la nostra entrega generosa a l'anunci i al testimoniatge apostòlic (...).

DISCURS DEL SANT PARE ALS PELEGRINS

1. Agraeixo vivament l'adhesió filial que, en nom de totes les persones que omplen la Plaça de Sant Pere i dels nombrosos fidels, cooperadors i amics de l'Opus Dei, ha manifestat envers mi monsenyor Alvaro del Portillo. Li adreço en particular una afectuosa salutació, que faig extensiva als altres membres de l'Episcopat i a tots els presents.

Esteu plens de joia per la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer, perquè confieu que la seva elevació als altars, com acaba de dir el Prelat de l'Opus Dei, proporcionarà un gran bé a l'Església. *Jo també comparteixo aquesta confiança*, perquè estic convençut, com vaig escriure en l'Exhortació Apostòlica *Christifideles laici*, que *tot el poble de Déu, i els fidels laics en particular, poden trobar ara nous models de santedat i nous testimonis de virtuts heroiques viscudes en les condicions comunes i ordinàries de l'existència humana* (n. 17). No veiem en l'exemple, en els ensenyaments i en l'obra del Beat Josepmaria Escrivà un testimoniatge eminent d'heroisme cristià en l'exercici de les activitats humanes comunes?

La crida universal a la santedat i a l'apostolat és, com sabeu, un dels punts en què més va insistir el magisteri del Concili Vaticà II (cf. Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 40-42; Decr. *Apostolicam actuositatem*,

n. 1-4). Com d'altres ja feren abans d'ell, el Beat Josepmaria, gràcies a la llum de Déu, compregué que aquesta vocació universal no sols era una doctrina que calia ensenyar i difondre especialment entre els fidels laics, sinó també i sobretot el nucli mateix d'un compromís actiu en la seva activitat pastoral. El jove sacerdot Josepmaria Escrivà es consagrà a treballar amb generosa correspondència a la gràcia divina en un camp sembrat de dificultats. La seva fidelitat va permetre a l'Esperit Sant de menar-lo als cims de la unió personal amb Déu, amb el resultat d'una fecunditat apostòlica extraordinària. El Senyor, en efecte, li va concedir de contemplar, ja al llarg de la seva vida terrenal, fruits consoladors del seu apostolat, que Josepmaria atribuïa exclusivament a la bondat divina, tot considerant-se sempre un «instrument inepte i sord», i donant prova d'una extraordinària humilitat, que el portava a veure's, a la fi de la seva vida, **com un infant que balboteja**.

Una nova crida a la santedat

2. La Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer m'ofereix l'ocasió per a aquest joíis encontre amb tots vosaltres, estimats sacerdots i laics que, en gran nombre, heu peregrinat a Roma per participar en aquesta sentida manifestació de fe i de comunió eclesial.

El Pontífex Romà Joan Pau II, abans de l'audiència del 18 de maig de 1992, aclamat pels pelegrins que assistiren a la Beatificació.

Esteu plens de joia per la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer, perquè confieu que la seva elevació als altars proporcionarà un gran bé a l'Església.

Card. Camillo Ruini

Vicari de Sa Santedat per a la diòcesi de Roma
President de la Conferència Episcopal Italiana
(Basílica de Sant Joan Laterà, 19-V-1992)

Santificar-se enmig del món: el Beat Josepmaria encarnà complidament aquest ideal, ensenyant –amb el seu exemple– a fer-lo possible allà on conflueixen els interessos vitals de la nostra història contemporània, tan sensible al valor del treball com a mitjà per a promoure la dignitat de l'home i el progrés social (...). Aquest missatge –profundament evangèlic– del Beat Josepmaria Escrivà es col·loca, sens dubte, entre aquells que han donat un nou dinamisme a la missió de l'Església. El Poble de Déu, que camina cap el tercer mil·lenni del seu pelegrinatge terrenal, troba en l'ensenyança del Fundador de l'Opus Dei una font potent de llum (...).

Abans que res, em plau presentar la meua salutació deferent a les digníssimes autoritats i personalitats de nombrosos països d'Amèrica Llatina i d'Espanya, que han volgut participar en aquest acte tan solemne.

La figura d'un Beat representa una nova crida a la santedat, la qual no és privilegi de pocs ni va adreçada només a uns pocs, sinó que ha de ser la meta comuna de tots els cristians. En efecte, en el baptisme, pel qual esdevenim fills de Déu, es rep aquesta gràcia, aquesta llavor de santedat que va creixent i madurant amb l'ajut dels altres sagraments i les pràctiques de pietat, i que ha de manifestar-se en els fruits i el testimoniatge de vida que l'Esperit promou en els qui l'estimen. Així es pot obtenir aquella plenitud de la qual parla l'apòstol Pau: «Aquesta és la voluntat de Déu: la vostra santificació» (I Te 4, 3).

Card. Andrzej Maria Deskur

President Emèrit del Consell Pontifici
per a les Comunicacions Socials
(Grutes Vaticanes, 19-V-1992)

Som aquí per donar gràcies a Déu en nom de l'Església i, de manera especial, en nom de l'Església de Polònia i de totes les esglésies esclaves, on l'obra del Beat Josepmaria és coneguda i està estesa i on continua duent a terme aquesta nova evangelització a què estem cridats (...). Aquí, en aquest lloc on estan enterrats els Papes, testimonis dels últims anys de l'Església que tingueren relacions amb el Beat Escrivà, presentem a Déu el nostre agraïment per la seva elevació als altars i li demanem que l'Obra que començà, l'Opus Dei –Obra de Déu–, amb l'esperit que ha ratificat el Sant Pare –la crida universal a la santedat, a través del treball professional– pugui desenvolupar-se i ser rebuda amb alegria per tots els fidels, com una obra confirmada per la Seu Apostòlica i beneïda per Déu.

Aquesta crida a la santedat ha estat proposada i repetida tantes vegades pel Beat Josepmaria. Aquí sou presents moltes persones que, en més d'una ocasió, heu sentit dels seus propis llavis aquesta mateixa exhortació paulina; d'altres l'heu rebuda per mitjà dels seus escrits o per testimonis directes. Ara bé, cadascú, immers en les activitats concretes de la seva vida i de la seva professió, pot comptar amb l'ajut de l'Esperit Sant per recórrer aquest camí vers la perfecció cristiana. Així ens ho recorda el mateix Beat en una de les seves *Converses: els cristians, treballant enmig del món, han de reconciliar totes les coses amb Déu, col·locant Crist al cim de totes les activitats humanes* (n. 59).

Testimoni de vida personal, familiar i social

3. Sobre això, el Concili Vaticà II exhorta els cristians a complir, segons la pròpia vocació personal, *els deures temporals, guiats sempre per l'esperit evangèlic* (Const. past. *Gaudium et spes*, 43). Quan hom falta a aquesta obligació, deixa de complir-se la voluntat de Déu, que espera de cadascú la pròpia cooperació en l'obra de la creació; però, a més, s'ofèn el proïsme, amb el qual ens uneix l'imperatiu indefugible de la solidaritat. Per això, el Concili senyala que *el divorci entre la fe i la vida diària de molts ha de ser considerat un dels més greus errors de la nostra època* (ib.).

Els cristians som cridats, particularment en els nostres dies, a col·laborar en una nova evangelització que impregni les llars, els ambients professionals, els centres de cultura i de treball, els mitjans de comunicació, la vida pública i privada, d'aquells valors evangèlics que són font de pau, de germanor, d'enteniment i de concòrdia entre tots els homes. Aquest compromís apostòlic es duu a terme no sols amb la predicació del missatge cristià, sinó també amb el testimoniatge de vida a nivell personal, familiar i social. Al mateix temps, cal que tota acció evangelitzadora estigui coordinada i integrada dins dels plans pastorals de les pròpies comunitats diocesanes que, recíprocament, es veuen enriquides per la varietat de carismes amb què els Sants i Beats han fet fecunda la missió evangelitzadora de l'Església universal a través de la seva història mil·lenària.

Card. Joseph Ratzinger

Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe
(Basílica dels Sants Dotze Apòstols, 19-V-1992)

Tendim a deixar la santedat per a un grapat de gent, desconeguda, i a accontentar-nos amb ser com som. Josepmaria Escrivà ha vingut a despertar-nos d'aquesta apatia espiritual. No!, la santedat no és una cosa extraordinària, sinó ordinària, normal per a cada batejat (...). La santedat té mil formes, pot dur-se a terme en cada lloc i en cada professió; és el corrent: consisteix en viure la vida ordinària cara a Déu, impregnant-la amb l'esperit de la fe. Complint aquesta missió, arribà a ser un gran home d'acció, que vivia de la voluntat de Déu i que cridava els homes a estimar la voluntat de Déu.

Nou impuls vers la fidelitat

4. Ara vull dirigir una cordial salutació als pelegrins de llengua francesa.

Espero que la vostra participació en la Beatificació del Fundador de l'Opus Dei sigui per a vosaltres l'ocasió d'un nou impuls a fi de respondre amb plenitud a la vostra vocació de batejats: viviu la voluntat de Déu cada dia, en totes les vostres tasques d'homes i dones del nostre temps; avanceu pel camí de la santedat, és a dir, deixeu-vos conquerir per la presència de Crist, el Salvador, que crida els seus deixebles a romandre en el seu amor (cf. *Jn* 15, 9); preneu part activa en la vida i en la missió de l'Església, en comunió amb els Pastors de les diòcesis i amb tots els vostres germans i germanes, a fi de donar testimoni de la bona nova de la salvació en un món que té necessitat de llum i de raons d'esperança per construir una societat més solidària i més digna de l'home.

Que l'exemple i les ensenyances del Beat Josepmaria us il·luminin. Que la seva intercessió us mantingui.

De tot cor us beneixo en nom del Senyor.

Ferment en la societat

5. Dirigeixo una cordial salutació als pelegrins que provenen de països de parla anglesa. Aquesta visita a Roma, on el Fundador de l'Opus Dei volgué passar gran part de la seva vida, ha d'enfortir encara més la vostra fe i el vostre compromís per la vida i missió de l'Església. Roma és el lloc del testimoniatge dels Prínceps dels Apòstols, Pere i Pau. És el lloc des del qual el Successor de Sant Pere convida tota l'Església a respondre a l'urgent necessitat d'una nova evangelització a l'alba del tercer mil·lenni cristià. En molts documents i en repetides ocasions he exhortat els laics a prendre part

decisiva en la missió de dur la paraula de Déu als milions i milions d'homes i dones que encara no coneixen Crist, el Redemptor de la humanitat (cf. *Christifideles laici*, 35; *Redemptoris missió*, 71).

Sostinguts pel zel sant que heu après del nou Beat, el vostre Fundador, consagreu-vos plenament a la causa de l'evangelització mitjançant el vostre testimoni fidel de la fe i la doctrina de l'Església en el vast món dels assumptes humans i mitjançant la vostra generosa participació en la missió de l'Església.

Com ferment en la societat, poseu els vostres talents a produir en la vida pública i privada en tots els nivells, proclamant amb les vostres paraules i les vostres obres la veritat sobre el destí transcendent de l'home.

Seguint les ensenyances del vostre Fundador, responeu amb generositat a la *crida universal a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat*, suscitant així un nivell de vida més humà i una societat terrenal més justa i equitativa (cf. *Lumen gentium*, 40). Que Déu us enforteixi amb abundància per a aquesta tasca.

S.E.R. Card. Edouard Gagnon

President del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics
(Roma, Basílica de Santa Maria sopra Minerva, 19-V-1992)

Mons. Escrivà no s'ha conformat amb aconseguir personalment la identificació amb Crist: entengué que havia d'arrossegar els altres a Déu (...). La presència aquí de tants fidels (...) és un fet increïble, una cosa que es deu a la fe del Fundador de l'Opus Dei (...). Tot el secret de l'eficàcia de Mons. Escrivà rau en aquest punt: va saber creure en Jesús amb una profunditat realment extraordinària (...). Aquesta fe, convertida en vida gràcies al seu tracte personal amb Jesús –Jesús li parlava; en algunes circumstàncies li parlà també de forma visible i concreta, però li parlava incessantment a través de l'Esperit Sant–, li feia veure les coses com Jesús les veu i com les veu el Pare.

DIES D'ACCIÓ DE GRÀCIES

23 Misses solemnes d'acció de gràcies, presidides per altes personalitats de la vida de l'Església

En les solemnitats que tingueren lloc amb motiu de la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer, molts factors contribuïren a posar de relleu la ressonància eclesial d'aquest esdeveniment. L'abundant participació de representants de la jerarquia eclesiàstica fou especialment significativa: a més dels quaranta-sis Cardenals i gairebé tres-cents Bisbes que assistiren a la beatificació el 17 de maig, els mesos anteriors, un nombre superior de membres de l'episcopat mundial escriví a S.E.R. Mons. Alvaro del Portillo per expressar el seu agraïment a Déu davant la notícia de la decisió del Sant Pare d'elevat el Fundador de l'Opus Dei a l'honor dels altars.

Els dies 19 i 20 de maig, en diverses basíliques i esglésies romanes, se celebraren vint-i-una Misses solemnes d'acció de gràcies, presidides per altes personalitats de la jerarquia de l'Església, per a diferents grups lingüístics.

Els pelegrins de parla castellana ompliren les Basíliques de Sant Pau *extra muros* i Santa Maria *in Vallicella*, per tal de participar en alguna de les quatre concelebracions presidides pel Card. Angelo Sodano, Secretari d'Estat; el Card. Sebastiano Baggio, Camarlenc de la Santa Església Romana; el Card. Eduardo Martínez Somalo, Prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i per a Societats de Vida Apostòlica; i el Card. Nicols J. López Rodríguez, Arquebisbe de Santo Domingo i President del CELAM.

Card. José T. Sánchez

Prefecte de la Congregació per al Clergat
(Basílica de Santa Maria *in Vallicella*, 19-V-1992)

El Beat Josepmaria Escrivà és un regal de Déu per al món d'avui: la història de l'Església ens mostra una inesgotable i oportuna intervenció de l'Esperit Sant en determinats moments, quan envia líders carismàtics per afrontar situacions i necessitats especials (...). El món té una necessitat desesperada d'allò que el Beat Escrivà ha ensenyat, d'allò que ha testimoniada amb la seva vida, d'allò per la qual cosa ha mort: necessita que l'home es prengui seriosament la seva vocació a santificar el treball, sigui quin sigui i onsevolga que es desenvolupi.

Per a grups italians celebraren el Card. Angelo Felici, Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, a la Basílica dels Sants Dotze Apòstols; el Card. Camillo Ruini, Vicari de Sa Santedat per a la diòcesi de Roma i President de la Conferència Episcopal Italiana, a la Basílica de Sant Joan Laterà. El Card. Ugo Poletti, que havia d'oficiar a la Basílica de Santa Maria la Major hagué de ser substituït per motius de salut per S.E.R. Mons. Juan Larrea, Arquebisbe de Guayaquil, que llegí l'homília preparada per a l'ocasió pel Cardenal Poletti, Arxiprest de Santa Maria.

A la Basílica dels Dotze Apòstols el Card. Joseph Ratzinger, Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, presidí una concelebració per a fidels de parla alemanya.

Els grups anglòfons es reuniren a la Basílica de Santa Maria la Major, per participar a la Missa celebrada pel Card. Edward Idris Cassidy, President del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians; a la Basílica de Santa Maria *in Vallicella*, on celebrà el Card. José T. Sánchez, Prefecte de la Congregació del Clergat; i a la Basílica de *San Andrea della Valle*, amb el Card. Augustin Mayer. Els grups de parla francesa assistiren a les Misses del Card. Edouard Gagnon, President del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics internacionals, a la Basílica de Santa Maria *sopra Minerva*; i a la del Card. Paul Poupard, President del Consell Pontifici per al Diàleg amb els no creients, a la Basílica de Sant Apolinar.

El Card. Pietro Palazzini celebrà en llatí, per a grups de diversos països, a la Basílica de *San Andrea della Valle*; en aquest temple, també hi celebrà, en portuguès, el Card. Agnelo Rossi, Degà del Col·legi Cardenalici. A la Basílica de Sant Climent ho féu, en neerlandès, el Card. Johannes Willebrands, President Emèrit del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. A les grutes de la Basílica vaticana, davant la tomba de Sant Pere, celebrà el Card. Andrzej Maria Deskur, per a fidels de Polònia. Els pelegrins japonesos pogueren assistir a la Missa de Mons. Peter Takaaki Hirayama, Bisbe

d'Oita, a l'església de *San Girolamo della Carità*. Els coreans, a la de Mons. Angelo Kim, Bisbe de Suwon i President de la Conferència Episcopal Coreana, a l'església de *San Giovanni Battista al Collatino*; els finlandesos, a la del Revm. Mn. Rudolf Larenz, a Santa Maria *sopra Minerva*; els suecs acudiren a l'església de Santa Brígida, a la Missa del Revm. Mn. Johannes L. Bernaldo, Vicari Regional de l'Opus Dei.

Encara que raons d'espai ens obliguen a recollir només alguns passatges d'algunes de les homilies pronunciades a les Misses d'acció de gràcies, l'àmplia participació d'eclesiàstics en aquestes cerimònies manifesta la projecció universal assolida per la figura i el missatge del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, les esperances que l'Església posa en la seva intercessió i en el seu exemple de santedat, per il·luminar el món amb la llum de l'Evangeli, al llinard del Tercer mil·lenni.

ARoma, les cerimònies litúrgiques relacionades amb la Beatificació de Josepmaria Escrivà de Balaguer conclogueren el dia 21 de maig. Amb l'autorització de la Congregació per a les Causes dels Sants, el dia 14 s'havia efectuat, de forma privada, el trasllat del fèretre amb les despulles des de la Cripta de l'Església Prelatícia de la Prelatura de l'Opus Dei —on eren des del moment de la sepultura— fins a la Basílica de Sant Eugeni. El nombre dels pelegrins exigia disposar d'un lloc sufi-

cientment ampli a fi de permetre, a tothom que ho desitgés, venerar les relíquies del cos del Fundador de l'Opus Dei.

Des del dia 14, la Basílica de Sant Eugeni estigué tothora plena de fidels que acudien a resar davant l'urna, coberta per

El Prelat de l'Opus Dei, amb un grup de bisbes i sacerdots, durant la solemne concelebració d'acció de gràcies, a la Basílica de Sant Eugeni, el 21 de maig de 1992.

Card. Nicolás J. López Rodríguez

Arquebisbe de Santo Domingo
President del CELAM

(Basílica de Sant Pau *extra muros*, 19-V-1992)

En proclamar l'exemple de la seva vida, del seu ardor apostòlic i —jo diria— de la santa gosadia amb què ha sabut respondre el manament diví d'ensenyar a tothom la doctrina salvadora de Nostre Senyor Jesucrist, l'Església ens impulsa a llançar-nos amb generositat «mar endins» (Lc 5, 4), per dur l'Evangeli a totes les ànimes. I ens ofereix, en les ensenyances del Beat Josepmaria, un mitjà providencialment actual per a les circumstàncies de la nostra vida.

S.E.R. Card. Angelo Felici

Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants
(Roma, Basílica dels Sants Dotze Apòstols, 20-V-1992)

Tota la vida de Josepmaria Escrivà estigué orientada per l'afany d'exaltar Jesucrist a la terra i de glorificar Déu Pare —amb Ell— en la unitat de l'Esperit Sant. (...) La seva predicació era una invitació ardent, dirigida a tots els cristians, perquè obrissin de bat a bat les portes de la seva pròpia ànima al Senyor, perquè sabessin comprendre i acceptar el sentit vocacional de la seva existència cristiana, perquè col·laboressin en la missió evangelitzadora universal de l'Església (...). Gràcies al seu exemple i al seu impuls, innombrables persones han lliurat la seva vida a Crist i han seguit la seva vocació a l'Església.

La processó a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau, on reposen les despulles del Beat Josepmaria Escrivà, el 21 de maig de 1992.

un drap vermell. L'extensió de la devoció privada al Fundador de l'Opus Dei és un fet universal. El Decret Pontifici sobre l'heroïtat de les seves virtuts la defineix com «un veritable fenomen de pietat popular» que es féu especialment evident amb ocasió de la Beatificació: persones de totes les edats, dels països i condicions socials més diversos, s'agombolaven –amb ordre i silenciosament– per agrair els favors obtinguts per la seva intercessió, i per demanar

Card. Augustin Mayer

ex-Prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments
(Basílica de San Andrea della Valle, 20-V-1992)

Com antic Prefecte de la Congregació per al Culte Diví i de la Disciplina dels Sagraments, desitjo cridar l'atenció sobre el gran amor del Beat Josepmaria a la litúrgia (...). Amb la seva fonda pietat i la seva obediència fidel a les prescripcions de l'Església, el Beat Josepmaria Escrivà ha aportat una important contribució a la correcta aplicació de la renovació litúrgica volguda pel Concili Vaticà II.

Card. Edward Idris Cassidy

President del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians
(Basílica de Santa Maria la Major, 19-V-1992)

És lògic que aquest món deschristianitzat reaccioni negativament, i fins i tot durament, a la idea que tots els cristians, homes i dones, han de procurar posar Crist en les entranyes de les activitats terrenals, que han de procurar santificar-se a si mateixos i santificar els altres amb el testimoni de la seva vida ordinària. No ens ha de sorprendre aquesta oposició; hem d'intentar superar-la amb el gran remei que l'Evangeli suggereix davant qualsevol contradicció: l'amor. (...) El nou Beat sabia que la salvació ha vingut al món a través de la Creu i mai no deixà d'abraçar la Creu.

la seva ajuda en les necessitats espirituals i materials que sempre acompanyen la vida dels homes.

El dia 17, després de la Beatificació, l'urna fou descoberta: a través d'un vidre, es podia veure el fèretre. Centenars de Misses, celebrades pels sacerdots que havien vingut de tot el món, se succeïren ininterrompudament. Fora de la Basílica es formaren cues de més d'un quilòmetre: la gent volia venerar les despulles del nou Beat més que no pas visitar monuments, tan abundants a Roma. Cap crònica podrà reflectir la fe que ha empès tants milers de persones a afrontar sacrificis, sovint molt grans, per estar a la Ciutat Eterna en aquests dies de maig. Una realitat íntima, traduïda en hores d'intensa oració, que només Déu coneix. I entre la Trinitat Santíssima i aquestes ànimes romandran les decisions de conversió, d'entrega, de coherència cristiana, de més generositat en la lluita i d'afany apostòlic, que brollaren en els cors dels qui resaven davant les relíquies del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Al matí del dia 21 de maig, Mons. Alvaro del Portillo, Bisbe Prelat de l'Opus Dei, presidí a Sant Eugeni una Missa d'acció de gràcies, concelebrada per divuit Bisbes més, i vint-i-dos sacerdots de la Prelatura. A la tarda, el Vicari General de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría, presidí una altra solemne concelebració. Al final, el fèretre es traslladà, en processó pública, a l'Església Prelatícia, a Viale Bruno Buozzi 75, on –d'acord amb l'antiga tradició cristiana– s'ha col·locat dins una urna sota l'altar: símbol de la seva identificació amb Crist.

Card. Paul Poupard

President del Consell Pontifici per al Diàleg amb els no creients
(Basílica de Sant Apolinar, 20-V-1992)

Aquí trobem una síntesi del nucli central del missatge espiritual confiat pel Senyor al Fundador de l'Opus Dei: assolir la contemplació de Déu en totes les realitats de la vida ordinària. Construir –per utilitzar una altra expressió que ell mateix va forjar– aquesta unitat de vida que ens permet tractar Déu –Pare, Fill i Esperit Sant– en tots els moments del dia i de la nit, i d'elevant-ho tot a la glòria de Déu, a través de Crist, amb Ell i en Ell: en unió amb el Sacrifici de Jesús al Calvari, perquè la Missa és el centre i l'arrel de la vida cristiana, segons una altra expressió del Beat Josepmaria que ha estat recollida en les ensenyances conciliars del Vaticà II.

S.E.R. Mons. Peter Takaaki Hirayama

Bisbe d'Oita, Japó
(Església de San Girolamo della Carità, 19-V-1992)

El desig del Beat Josepmaria era que els fidels laics, sense canviar d'estat, i cadascú en el lloc que ocupa en el món, busquin la santedat. Això a nosaltres, els catòlics del Japó, ens porta una gran llum. La primera assemblea de la nostra Junta Nacional d'Evangelització va tenir lloc a Kioto fa cinc anys. Llavors ens preguntàvem com es podria corregir la separació que existeix de fet entre la fe i la vida diària de tants catòlics (...) Quina resposta podem donar a aquesta pregunta? M'impresionà profundament el que vaig llegir en les obres de Mons. Escrivà: que cada un de nosaltres, en el lloc que ocupa, en la seva missió dins la societat, a través del seu treball fet amb sinceritat, essent llevat entre els homes, ens santifiquem i santifiquem els altres, i servim l'Església.

Card. Agnelo Rossi

Degà del Sacre Col·legi Cardenalici
(Basílica de San Andrea della Valle, 20-V-1992)

El Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer fou l'apòstol del nostre segle (...) i fundà l'Opus Dei, que s'ha difós prodigiosament arreu del món, donant a l'Església fidels devots i sants en les professions més diverses, projectant la santedat en tots els estats de vida.

Card. Pietro Palazzini

ex-Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants
(Basílica de San Andrea della Valle, 19-V-1992)

El Senyor cridà el Beat Josepmaria Escrivà a fundar l'Opus Dei, és a dir, a complir a la terra una missió que comportava remoure un cúmul d'obstacles «impossibles» (...). I aquell jove sacerdot, que no tenia res més que vint-i-sis anys, gràcia de Déu i bon humor, correspongué heroïcament a aquesta missió que, als ulls humans, podia semblar insensata, plena de dificultats insuperables. I, perquè va saber correspondre heroïcament a la gràcia, el Senyor l'ha glorificat: ja que, durant 47 anys, ha estat un Fundador a l'alçada del Cor de Crist, un realitzador de tasques impossibles, un opus Dei personal i exemplar, que féu possible l'Opus Dei com a institució en l'Església.

ORACIÓ

Oh Déu, que concedireu al Beat Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en els deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor; digneu-vos atorgar la canonització del Beat Josepmaria i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

El Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer nasqué a Barbastro (Espanya) el 9 de gener de 1902. Rebé l'ordenació sacerdotal a Saragossa el 28 de març de 1925.

El 2 d'octubre de 1928, a Madrid, fundà per inspiració divina l'Opus Dei, que ha obert als fidels un nou camí de santificació enmig del món, a través de l'exercici del treball professional ordinari i en l'acompliment dels propis deures personals, familiars i socials, essent així, en tots els ambients, ferment d'intensa vida cristiana. El 14 de febrer de 1930, el Beat Josepmaria Escrivà va entendre, amb la gràcia de Déu, que l'Opus Dei havia de desenvolupar també el seu apostolat entre les dones; i el 14 de febrer de 1943 fundà la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei. L'Opus Dei rebé l'aprovació definitiva de la Santa Seu el 16 de juny de 1950; i el 28 de novembre de 1982 fou erigit com a Prelatura personal, que era la forma jurídica desitjada i prevista pel Beat Josepmaria Escrivà.

Amb oració i penitència constants, amb l'exercici heroïc de totes les virtuts, amb amorosa dedicació i infatigable sol·licitud envers totes les ànimes, i amb una donació contínua i incondicionada a la Voluntat de Déu, ha impulsat i guiat l'expansió de l'Opus Dei per tot el món. Quan va retre la seva ànima a Déu, l'Opus Dei estava ja estès pels cinc continents, i comptava amb més de 60.000 membres de 80 nacionalitats, al servei de l'Església, amb el mateix esperit de plena unió i veneració al Papa i als Bisbes que va viure sempre el Beat Josepmaria Escrivà.

La Santa Missa era l'arrel i el centre de la seva vida interior. El sentit pregon de la seva filiació divina, mantingut en una contínua presència de Déu U i Trí, el duia a cercar en tot la identificació més completa amb Jesucrist, a tenir una devoció tendra i forta a la Mare de Déu i a Sant Josep, a un tracte habitual i confiat amb els Sants Àngels Custodis, i a ésser sembrador de pau i d'alegria per tots els camins de la terra.

Havia ofert la seva vida, repetides vegades, per l'Església i pel Pontífex Romà. El Senyor acollí aquest oferiment, i lliurà santament la seva ànima a Déu, a Roma, el 26 de juny de 1975, a la seva cambra de treball.

El seu cos reposa a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau -viale Bruno Buozzi 75, Roma-, acompanyat contínuament per l'oració i per l'agraïment de les seves filles i dels seus fills, i de persones incòmptables, les quals, atretes per l'exemple i els ensenyaments del Fundador de l'Opus Dei, s'han acostat a Déu. La causa de canonització fou instruída a Roma el 19 de febrer de 1981. El Sant Pare Joan Pau II declarà el 9 d'abril de 1990 l'heroïtat de les seves virtuts cristianes i, el 6 de juliol de 1991, decretà el caràcter miraculós d'una guarició atribuïda a la seva intercessió. El Fundador de l'Opus Dei ha estat beatificat per S.S. Joan Pau II a Roma, el 17 de maig de 1992.

Es prega els qui obtinguin gràcies, per la intercessió del Beat Josepmaria Escrivà, que les comuniquin a la Vice-postulació de l'Opus Dei a Espanya (c. Diego de León, 14. 28006 Madrid).